

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 grudnia 2017 r.

sprawy **D.C.**

skazanego z art. 207 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 15 maja 2017 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w [...]

z dnia 31 marca 2016 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego D.C.**

UZASADNIENIE

Po ponowym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w [...] wyrokiem z dnia 31 marca 2016 r. w sprawie II K ../14 uznał oskarżonego D.C. za winnego tego, że „w okresie od stycznia 2004 r. do dnia 13 grudnia 2011 r. w miejscowości [...], znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją żoną D. C. oraz córkami – N. C. i H. C. oraz w okresie od stycznia 2004 r. do października 2009 r. na swoim synem – M. C. w ten sposób, że - będąc trzeźwym oraz znajdując się pod wpływem alkoholu - z błahych powodów wszczynał awantury w trakcie których używał wobec nich przemocy fizycznej polegającej na zadawaniu ciosów rękoma, pięściami i przypadkowymi

przedmiotami w różne części ciała, kopaniu, szarpaniu, popychaniu, ciągnięciu za włosy, które to zachowania powodowały u nich obrażenia ciała w postaci otarć naskórka i zasinień oraz wyzywał ich słowami uznawanymi powszechnie za obelżywe i wulgarne, ubliżał, poniżał, szydził, groził pozbawieniem życia i pobiciem, zakłócał spokój nocny, niszczył należące do nich mienie oraz przedmioty gospodarstwa domowego, wyganiał z domu, zakazywał korzystania ze wspólnych pomieszczeń w domu, wyrzucał przygotowane posiłki, złośliwie wyłączał energię elektryczną, ogrzewanie, ciepłą wodę, stosował nadmierną kontrolę, zmuszał M. i N. C. do nocnego przepisywania tekstów książek i zjadania świadectw szkolnych oraz wykonywania ciężkich prac fizycznych, demolował pokój, w którym przebywała N. C. poprzez wyrzucanie przedmiotów z szaf i półek, zrywaniu firanek, wysypywaniu śmieci do łóżka, zmuszał M.C. do biegania z plecakiem wypełnionym kamieniami, które to zachowania były następstwem targnięcia się na własne życie przez M.C. w dniu 27 grudnia 2006 r. poprzez podjęcie próby podcięcia żył oraz zażycia nieustalonej ilości tabletek - nie mniejszej jednak niż dwadzieścia sztuk - leków m.in. Paracetamol, Sirdalud, Chlorchinalidn oraz w dniu 2 maja 2008 r. uderzył N.C. elementem z tworzywa sztucznego, czym spowodował u niej obrażenia ciała w postaci złamania paliczka środkowego 5 palca lewej ręki i ranę w miejscu złamania, co skutkowało naruszeniem czynności narządu jej ciała na okres dłuższy niż 7 dni, jak również w dniu 20 listopada 2011 r. na skutek zadawanych N.C. ciosów spowodował u niej obrażenia ciała w postaci licznych otarć naskórka oraz stłuczenia okolicy lewego oczodołu pod postacią krwiaka, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządów jej ciała na okres nie dłuższy niż 7 dni oraz w dniu 3 maja 2010 r. na skutek zadawanych D. C. ciosów spowodował u niej obrażenia ciała w postaci zasinień i krwinków podskórnych, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała na okres nie dłuższy niż 7 dni", tj. czynu wypełniającego dyspozycję z art. 207 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za popełniony czyn, na podstawie art. 207 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

Apelacje od powyższego wyroku wniósł zarówno oskarżony, jak i jego obrońca.

We wniesionej apelacji obrońca, zaskarżając wyrok w całości, na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił mu:

„1. obrazę prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i niedopuszczenie z urzędu dowodu z przesłuchania w charakterze świadków lekarzy, którzy mieli bezpośrednio po próbie samobójczej kontakt z pokrzywdzonym M. C., a swoje uwagi wpisali do dokumentacji medycznej;

2. obrazę prawa procesowego – art. 170 § 3 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy w zakresie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego toksykologa na okoliczność tego, czy stwierdzona w moczu pokrzywdzonego obecność narkotyku ekstazy, mogła być spowodowana zażyciem dużej ilości leków przeciwbólowych;

3. obrazę prawa procesowego, mianowicie art. 170 § 3 i 5 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków - lekarzy psychiatrów, którzy prowadzili leczenie M.C. po jego próbie samobójczej w dniu 27 grudnia 2006 r.;

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że oskarżony D.C. znęcał się psychicznie i fizycznie nad pokrzywdzonym M.C. do 2009 r., podczas gdy zeznania pokrzywdzonych w osobach M.C. oraz D.C. wskazują, iż pokrzywdzony M.C. od 2007 r. nie spotykał się z oskarżonym, a ich kontakt był w tym okresie sporadyczny;

5. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, iż między zachowaniem oskarżonego, a próbą samobójczą M.C. zachodzi związek przyczynowo-skutkowy, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że bezpośrednią przyczyną targnięcia się na własne życie M.C. było uzyskanie informacji, iż został on ojcem;

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, iż M.C. w dniu 27 grudnia 2006 r. próbował popełnić samobójstwo w ten sposób, iż próbował podciąć sobie żyły, podczas gdy z materiału dowodowego w postaci zeznań pokrzywdzonego M.C. wynika, iż

zaniechał on popełnienia samobójstwa w ten sposób, a jedynie zażył on znaczną ilość leków, które popił alkoholem”.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w [...].

W osobistej apelacji D.C., przyłączając się do argumentów przedstawionych w apelacji obrońcy, zarzucił nadto wyrokowi Sądu I instancji:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, iż oskarżony D.C. znęcał się psychicznie i fizycznie nad rodziną, podczas gdy zeznania jego rodziny wskazują, że to najbliższe mu osoby stosowały przemoc fizyczną i psychiczną w stosunku do oskarżonego, potwierdza to również uzasadnienie wyroku rozwodowego, które znajduje się w aktach sprawy.
- nieproceduralne prowadzenie rozprawy sądowej przez Przewodniczącego, polegające na umożliwianiu prokuratorowi wejścia na salę rozpraw na długo przed rozpoczęciem procesu sądowego;
- nieproceduralne prowadzenie rozprawy sądowej, polegające na braku pouczenia świadków o możliwości odmowy zeznań;
- błędne uwzględnienie zeznań świadków, które to zeznania są niekonsekwentne;
- wyrok został wydany przez Sąd bez należytego obiektywizmu wymaganego przy rozpatrywaniu tego rodzaju spraw, opieraniu się przez Sąd na zeznaniach tylko pokrzywdzonych, czym podważa zasadę bezstronności Sądu;
- błędne przyjęcie, że oskarżony ma problemy alkoholowe poprzez sugerowanie się tylko zeznaniami byłej żony oskarżonego, którą niejednokrotnie oskarżony przywoził w stanie upojenia alkoholowego z jej zakładu pracy.

Z treści apelacji wynika, że oskarżony wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie - tak jak obrońca - o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w [...], po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, wyrokiem z dnia 15 maja 2017 r. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się obrońca skazanego, który zaskarżając wyrok w całości podniósł w kasacji zarzut rażącego naruszenia przepisów

postępowania, mającego wpływ na treść, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak należytego uzasadnienia dla uznania za niezasadne podniesionych w apelacji zarzutów, jak również wybiórcze i ogólnikowe odniesienie się do zarzutów apelacji, w tym poprzez przyjęcie ustaleń Sądu I instancji za własne, w szczególności poprzez ograniczenie się w znacznym zakresie uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia do zaaprobowania rozważań Sądu I instancji, co powoduje, że wyrok nie został poddany należytej kontroli instancyjnej. W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w [...] do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.). Naruszenie prawa, leżące po stronie orzekającego Sądu, musi więc spełniać nie tylko charakter „rażącego”, ale także musi mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Ten nadzwyczajny środek zaskarżenia skierowany jest przeciwko orzeczeniu Sądu odwoławczego, a postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, którego celem jest powtórna kontrola odwoławcza, dlatego też w toku tego postępowania, z założenia, nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów i nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych.

Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd Okręgowy, stosując się do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał wniesione środki odwoławcze, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., podał dlaczego uznał zarzuty podniesione w obu apelacjach za niezasadne. Obrońca skazanego w sposób nader ogólny i *de facto* nie poparty konkretnymi

wskazaniami uchybień (za takie nie sposób uznać pojedyncze i wyrwane z kontekstu zdania uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego z k. 4 kasacji) wdaje się w polemikę z Sądem II instancji. Pozorność stawianych w kasacji zarzutów uprawnia do stwierdzenia, że głównym jej celem jest podważenia ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy, a w pełni zaaprobowanych przez Sąd odwoławczy. Jednocześnie zwrócić należy uwagę, że argumentacja autora kasacji o rzekomym naruszeniu wskazanych przepisów sprowadza się do przywołania licznego orzecznictwa Sądu Najwyższego, i jak to wyliczył prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, jednego judykatu Sądu Apelacyjnego w Katowicach, „poza tym nie sposób doszukać się w treści kasacji jakiegokolwiek konkretnego zarzutu pod adresem uzasadnienia Sądu II instancji” (k. 5 odpowiedzi prokuratora na kasację).

Lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu Okręgowego prowadzi do konstatacji, że spełnia ono wymogi określone w przepisach art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Sąd w sposób konkretny odniósł się do każdego z zarzutów obu apelacji, w sposób rzeczowy i szczegółowy przedstawił argumenty, które legły u podstaw jego rozstrzygnięcia, skutecznie odpierając podniesione zarzuty. Dlatego też bezprzedmiotowe wydaje się powtarzanie argumentacji przez niego przedstawionej, a zainteresowane strony należy odesłać do lektury uzasadnienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.